

Nr 123.

Av herr Carleson, om ändrad lydelse av 1 och 2 §§ i förordningen angående statsverkets fond av rusdrycksmedel.

År 1926 antog riksdagen en förordning, som skulle innebära regler för dispositionen av de s. k. rusdrycksmedlen för tiden till och med budgetåret 1931—1932. Enligt dessa regler skulle medlen disponeras på det sätt, att till statsverkets fond av rusdrycksmedel (rusdrycksmedelsfonden) årligen skulle avsättas, inberäknat ränta å fondens kapital, ett belopp av 5 milj. kronor och att återstoden skulle användas dels för statsskuldens amortering, dels ock för statsregleringen i övrigt. Därvid gjordes uppdelningen på sådant sätt, att en obestämd del anvisades till fonden för statsskuldens amortering (amorteringsfonden) och en viss, årligen sjunkande del — för budgetåret 1931—1932 bestämd till 75 milj. kronor — till budgeten i övrigt. Inkomsterna av rusdrycksmedel, efter avdrag av sistnämnda belopp och kapitalavsättningen till rusdrycksmedelsfonden, skulle sålunda för nästkommande budgetår avsättas till amorteringsfonden.

Förordningen har tillkommit såsom en kompromiss mellan skilda åskådningar i syfte att med viss begränsning tillmötesgå en önskan om successiv minskning av budgetens beroende av rusdrycksmedlen.

Denna kompromiss är ju i och för sig en egendomlighet, då därigenom en riksdag söker binda ett visst antal följande riksdagar vid dispositionen av skatte-medel, över vilka enligt grundlagarna och sakens natur varje riksdag för sig är herre.

Grunden till hela anordningen var, som antytts, en önskan från förbudshåll att göra budgeten oberoende av rusdrycksmedlen, och denna önskan var ju fullt förståelig, så länge som den möjligheten stod öppen, att man inom en nära liggande framtid kunde hava att räkna med ett rusdrycksförbud, något som skulle i sin tur eliminera alla rusdrycksmedel från statsinkomsterna. I 2 § av 1926 års förordning, som innebär ändring i vissa avseenden av den grundläggande förordningen i ämnet av år 1913, återfinnes också ett stadgande, att rusdrycksmedelsfonden skall användas för reglering av sådana ekonomiska förhållanden, som äro en följd av mera ingripande åtgärder till rusdryckshanteringens begränsande eller avveckling. Det är dock ganska troligt, att även inom kretsar, som tidigare gått in för tanken om totalförbud, redan 1926 inställningen därutinnan kommit på glid. Några år tidigare, nämligen 1922, hade en folköröstning utvisat, att en majoritet för totalförbud saknades i landet.

Det är kanske också därför som man med öppna ögon binder största delen av den stora rusdrycksmedelsfonden för en synnerligen lång framtid. Av fondens kapital, som för närvarande utgör sammanlagt ungefär 100 milj. kronor, äro sålunda mera än 75 % utlånade till bostadslånefonden, en form för utlåning, som berövar rusdrycksmedelsfonden dess likviditet, då det självfallet är uteslutet att kunna indriva dessa medel annat än på lång sikt. Skulle mot förmodan ett beslut om avveckling av rusdryckshanteringen av riksdagen fattas, finge staten därför i annan ordning skaffa medel för avvecklingens genomförande, och rusdrycksmedelsfonden komme sålunda allenast till en mindre del att fylla sin uppgift.

Men ej heller med avsättningen till amorteringsfonden har staten frigjort sig från beroende av de rusdrycksmedel, som hamna i sagda fond. Ursprungligen tänktes denna avsättning närmast utgöra en extraordinär amortering av statsskulden, alltså medföra en extraordinär avbetalning å de fonderade lånen. Riksgäldskontoret, som förvaltar fonden, har ej disponerat medlen i sådan ordning. I verkligheten har fonden i huvudsak använts att mer eller mindre interimistiskt bestrida utgifter, som riksgäldskontoret eljest enligt riksdagens beslut skolat möta med medel, anskaffade lånevägen. Därjämte hava de till fonden avsatta medlen genom riksdagens beslut använts att avskrika förluster å fordringar och nedskriva mindre räntabla tillgångar.

Anslag till täckande av förluster å fordringar eller nedskrivningar av tillgångar, som tillhöra svenska staten, kunna icke förändra karaktär, därför att anslagen gå över en fond, som förvaltas av det statsorgan, vilket kallas riksgäldskontoret. I händelse denna fond icke funnits, hade staten förr eller senare — om förlusten varit av beskaffenhet att böra täckas och nedskrivningen av behovet påkallad, något som naturligtvis varit riksdagens mening — måst anskaffa medel i annan ordning. Likaledes kan ej heller staten sägas göra sig oberoende av rusdrycksmedlen, därför att de användas för tillgodoseende av anslag, som eljest skolat täckas med lånemedel. Saken ligger väl i stället till så, att staten genom riksgäldskontoret gör sig, för en tid åtminstone, medelst rusdrycksmedel i viss mån oberoende av upplåning i riksbanken eller i öppna marknaden.

Det torde på det hela taget vara lönlöst att i förevarande avseende göra skillnad mellan allmänna budgeten och riksgäldskontorets stat. Bägge avse att fylla statsverkets behov. Ena året bestrider staten statsutgifter, motsvarande kapitalökning, med skattemedel, andra året måste man för dylikt ändamål hålla sig till allmänna lånemarknaden. Att medlen finnas hos eller göras tillgängliga av riksgäldskontoret beror på den omständigheten, att den svenska budgeten på grund av egendomliga konstitutionella bestämmelser sönderbrutits i två stater, nämligen riksstaten och riksgäldskontorets stat, men ändrar ju icke sakförhållandet.

Det enda sättet att göra det allmänna ekonomiskt oberoende av rusdrycker vore att icke skattlägga desamma. Skattlägger man dem återigen och ändock

vill göra statsverket oberoende av dylika skatter, måste man tänka sig, att skattebeloppen komme att liksom skrinläggas eller bortskänkas eller användas för ändamål, som icke sammanfölla med det allmännas verksamhet eller ställning. Intetdera kan emellertid i verkligheten inträffa. Detta sammanhänger måhända med det förhållandet, att alla skatter, de må vara tagna genom acciser på rusdrycker eller tobak, genom direkt belastning av inkomst och förmögenhet eller genom tullar m. m., äro direkt eller indirekt tagna från folkets inkomster och i stort sett med varandra likställda. Och dessa från folket för statsändamål tagna inkomster måste självfallet också användas för dylika ändamål och förvaltas på ett sätt, som synes den beslutande folkrepresentationen ändamålsenligt.

Med vad jag nu anfört, har jag velat konstatera, att redan genom sättet för placeringen av rusdrycksmedelsfonden man har liksom manifesterat saknaden av aktualitet för det ändamål, vartill denna fond enligt 2 § i 1926 års förordning syftar. Vidare torde även den, som i avsättningen till amorteringsfonden genom extra avbetalning av statsskulden velat se ett medel att frigöra statsverket från beroende av rusdrycksmedlen, säkerligen medgiva, att i allt fall med det sätt, varpå amorteringsfonden disponerats, statsverket icke gjorts oberoende av till fonden överflyttade rusdrycksmedel. Jag skall strax återkomma till den fortgående förändrade allmänna inställningen till 1926 års förordning. Dessförinnan skall jag emellertid lämna en redogörelse för huru genom det nu inaugurerade sättet för disposition av rusdrycksmedlen budgetens överskådlighet och enhetlighet förryckes.

Redan vid 1926 års riksdag framhölls den inadvertens ur budgetsynpunkt, som kom till synes genom avsättningen till rusdrycksmedelsfonden och genom dispositionen av vissa dess medel. Fonden skulle rätteligen hava till ändamål — utöver vad förut nämnts — att lämna bidrag för åtgärder till nykterhetens främjande. Därigenom stadfästade man möjligheten att på visst sätt bilda en nykterhetsbudget inom allmänna budgeten, något som strider mot allmänna budgetens nuvarande uppställning och som naturligtvis förrycker budgetens utseende och överskådlighet. Man upptager sålunda i budgeten rusdrycksmedlen och överskott (ränteavkastning) å rusdrycksmedelsfonden till sina bruttobelopp å budgetens inkomstsida. Samtidigt upptager man, såsom i det föreliggande förslaget till budget, å budgetens utgiftssida under utgifter för kapitalökning, IV statsverkets fond av rusdrycksmedel, dels ett anslag av 400,000 kronor, som enligt 1926 års förordning får anses hämtat från rusdrycksmedlen, dels ock ett belopp av 4,600,000 kronor, som motsvarar överskott eller ränteinkomst å rusdrycksmedelsfonden. Inom samma budget återför man därefter till inkomstsidan samma belopp eller 5 milj. kronor jämte ytterligare 433,332 kronor, som hämtats från rusdrycksmedelsfondens kapital. Sammanlagda summan, 5,455,332 kronor, går nu på inkomstsidan under titel i anspråk tagna tillgångar och disponeras på utgiftssidan för skilda ändamål med angivande i varje särskilt fall, att medlen hämtats från rusdrycksmedels-

fonden. Följden härav blir, att det belopp om 5 milj. kronor, som i förevarande budgetförslag avsatts till rusdrycksmedelsfonden, kommer att två gånger tagas i betraktande såväl på inkomst- som på utgiftssidan och alltså förhöja budgetens slutsumma med detta belopp utöver vad den rätteligen skulle sluta på. Denna anmärkning kan emellertid, om ock i betydligt mindre omfattning, riktas även mot föregående budgeter.

I förevarande budgetförslag har dock liknande förfarande tillämpats även på en annan avsättning av rusdrycksmedel, nämligen avsättningen till amorteringsfonden. Man har sålunda till samma fond överfört hela det belopp av beräknade rusdrycksmedel för budgetåret 1931—1932, som enligt 1926 års förordning skulle dit hänföras. Det belopp, varmed fonden sålunda ökats, utgör 28,076,500 kronor. Samtidigt har man bland inkomsterna under i anspråk tagna tillgångar upptagit ett belopp av 13,433,000 kronor, hämtade från amorteringsfonden. Detta belopp har därefter disponerats liksom alla andra inkomster på utgiftstitlarna, ehuru beloppet direkt svarar mot vissa angivna kapitalökningsanslag.

Av de för budgetåret 1931—1932 beräknade rusdrycksmedlen utöver vad förut angivits eller 75 milj. + 5 milj. kronor (däri alltså inberäknat räntan å rusdrycksmedelsfonden) har sålunda för budgetens löpande utgifter disponerats ett belopp av 13,455,000 kronor och av rusdrycksmedlen till amorteringsfonden har i verkligheten avsatts ett belopp av 14,621,500 kronor eller skillnaden mellan den formella kapitalökningen, 28,076,500 kronor, och det i anspråk tagna beloppet av samma fond.

Det i budgetförslaget nu tillämpade förfaringssättet leder emellertid till, att beloppet 13,455,000 kronor uppföres två gånger på inkomstsidan, nämligen dels bland rusdrycksmedlen och dels bland de i anspråk tagna kapitaltillgångarna, och på utgiftssidan likaledes två gånger, nämligen dels som kapitalökning till amorteringsfonden, dels ock till bestridande av utgifter i allmänhet. Sålunda har man genom detta tillvägagångssätt ökat upp budgetens slutsumma genom dubbelföring med c:a 13,5 milj. kronor. Läger man härtil de 5 milj. kronor från rusdrycksmedelsfonden, som också dubbelförts, har vår budget för 1931—1932 fått en omfattning, som tack vare rusdrycksmedel överstiger den verkliga balansen med c:a 18,5 milj. kronor. Man kan väl näppeligen säga, att man genom detta förfarande manifesterar statens oberoende av rusdrycksmedlen. Med större fog kunde sägas, att man onödigtvis för den icke initierade höjer statens beroende av samma medel.

I detta sammanhang bör därjämte påpekas, att skillnaden mellan slutsumman å innevarande års budget, c:a 813,5 milj. kronor, och slutsumman i det nu framlagda budgetförslaget, c:a 850,5 milj. kronor, icke utgör det belopp, som framkommer genom en enkel subtraktion, vilken gäve till resultat c:a 37 milj. kronor. Dubbelföringen av rusdrycksmedel i budgeten 1930—1931 stannar vid icke fullt 1,5 milj. kronor, medan, såsom nyss nämnts, dubbelföringen i det framlagda budgetförslaget uppgår till nära 18,5 milj. kronor. Frändragas

dessa dubbelförda poster i resp. budget och budgetförslag, stannar skillnaden mellan budgeten för 1930—1931 och förevarande budgetförslag vid 17 milj. kronor mindre än uppställningen visar eller vid ett belopp av c:a 20 milj. kronor.

Vår budget får uppenbarligen utåt ett mycket sämre utseende än nödigt och riktigt är. Enligt budgetförslaget skulle staten behöva för budgetåret 1931—1932 taga i anspråk kapitaltillgångar om sammanlagt över 42 milj. kronor, där i verkligheten icke tagits i anspråk kapitaltillgångar till högre belopp än c:a 23 milj. kronor. Det kan ju hava en viss betydelse, att man icke särskilt i dessa depressionstider utmålar vår rikshushållning på ett sätt, som den icke förtjänar.

För övrigt tillåter jag mig ånyo att understryka den principiellt oriktiga och praktiskt olämpliga ordning, som följes genom dubbelföring av anslag. Därtill kommer, att denna dubbelföring invecklar bilden av kapitalökningen. Den, som tror sig kunna ur budgetförslagets uppställning av utgifter för kapitalökning utläsa ökningen i IV statsverkets fond av rusdrycksmedel och VII avbetalning å statsskulden, blir storligen besviken. Han finner sålunda vid en jämförande och ingående forskning i utgifts- och inkomststat, att statsverkets fond av rusdrycksmedel så mycket mindre ökats med det belopp om 5 milj. kronor, vilket uppgives under titel IV statsverkets fond av rusdrycksmedel, som fondens kapitalbelopp i stället minskats med 433,332 kronor. Och genom ett liknande studium skall han vidare finna, att ökningen av amorteringsfonden icke uppgår till det belopp, som angives bland utgifter för kapitalökning eller 28,076,500 kronor, utan stannar vid bortåt hälften därav.

Härefter skall jag åter ingå på frågan om dispositionen av det belopp av 13,455,000 kronor, som finansministern ansett sig taga icke av nästkommande års rusdrycksmedel utan från de vid nästkommande budgetårs ingång i amorteringsfonden uppsamlade rusdrycksmedlen. När man i syfte att följa 1926 års förordning söker förklara en dylik anordning, förbättras, efter vad jag kan förstå, icke finansministerns förhållande till grunderna för 1926 års förordning. Denna förordning åsyftade ju i princip att frigöra statsverket från beroende av rusdrycksmedlen genom desammas gradvisa överförande till amorteringsfonden. Man försätter sig väl icke i en annan och bättre ställning till sagda förordning, om man för budgetändamål anlitar redan däri uppsamlade rusdrycksmedel. Skulle man icke anse, att sådant förfarande strede mot förordningens föreskrifter i syfte att göra statsverket oberoende av rusdrycksmedlen, satte man principen ur spelet och stannade vid en principlös form. Men det kan måhända av sagda tillvägagångssätt dragas den slutsatsen, att såväl finansministern som den nu sittande regeringen numera ifrågasätta lämpligheten av den begränsning i dispositionen av rusdrycksmedlen, som förordningen föreskriver. Detta kan väl också anses bekräftat därav, att riksdagen utan någon markerad meningsskiljaktighet från något särskilt parti redan tidigare fattat beslut i strid med principen i 1926 års förordning. Sålunda

erinras om att innevarande års budget använder rusdrycksmedel till gäldande av den staten *åliggande* amorteringen av tidigare amorteringsslån, och likaledes kan det i varje fall, såsom förut antytts, icke heller anses stå i god överensstämmelse med 1926 års förordning, att riksdagen fattat beslut om disposition av amorteringsfondens medel till täckande av förluster å fordringar och nedskrivningar av mindre räntabla tillgångar.

Om man sålunda kan anse, att man mera allmänt successivt övergivit de principer, som enligt 1926 års förordning skolat följas, förefaller det mig, som om man utan avvaktan på 1932 års riksdags beslut borde redan detta år taga steget fullt ut och för budgeten taga i anspråk samtliga till disposition stående rusdrycksmedel, motsvarande i verkligheten ett belopp av 14,621,500 kronor utöver vad redan i budgetförslaget skett. Härigenom skulle man hava slagit in på den sunda vägen att, innan kapitaltillgångar användas, för statsbudgeten disponera tillgängliga skattemedel.

Det bör i detta sammanhang framhållas, att en ändring i 1926 års förordning erfordras redan för att undvika dubbelföring av inkomst- och utgiftsposter i budgeten och för att i övrigt bevara den överskådlighet och reda i riksstaten, som under så mycket arbete eftersträvats och vunnits genom 1911 års reform på ifrågavarande område.

Vid sidan av dessa förhållanden synas emellertid andra viktiga skäl tala för att redan detta år frångå de regler för disposition av rusdrycksmedlen, som lämnats i 1926 års förordning. I föreliggande budgetförslag har tagits i anspråk utöver rusdrycksmedlen ett belopp på över 23 milj. kronor av statsverkets kassafond. Man kan naturligtvis tvista om behovet av kassafondens storlek. Under en uppgångsperiod vill denna fond gärna stiga. Detta har fonden också gjort och torde nu uppgå till ett belopp av över 70 milj. kronor. Man är emellertid inne i en näringslivets nedgångsperiod, och huru länge denna lågkonjunktur kan vara, är ju tämligen oberäkneligt. I varje fall torde man kunna räkna med, att det nu föreliggande budgetförslaget kommer att tillämpas under en period, som bereder icke blott enskilda utan även statsverket misräkningar, och självfallet kommer en sådan nedgångsperiod att i statsverkets räkenskaper göra sig gällande även för längre tid än i näringslivet, ity att bl. a. en del skatter, icke minst de direkta, äro sammanhängande med en förfluten tids ekonomiska förhållanden. Sålunda, även om man vill stanna i tankarna vid att lågkonjunkturen vore övervunnen vid utgången av nästkommande budgetår, har man ändock att räkna med ekonomiska svårigheter vid uppgörande av budgeten för året därefter. Detta synes mig tala för, att man icke bör anstränga statsverkets kassafond mer än nödigt är. Särskilt synes det mig vara olämpligt att, på sätt förut antytts, i dessa nedgångstider taga av dylika eller andra kapitaltillgångar, då man samtidigt har skattemedel att disponera.

Härtill kommer, att man icke kan fränse, att med den nu följda ordningen vissa statsändamål — jag tänker närmast på en del löneregleringar — blivit

något mer eftersatta än lämpligt synes vara. Från statsrådsprotokollet finner man såsom skäl för ett uppskov med vissa lönereregleringar anfört, att näringslivet för närvarande befinner sig under en depressionsperiod, och pekas därvid särskilt på jordbruksnäringen och med driftsinskränkningen inom industrien följande minskade löneinkomster och ökad arbetslöshet. Dessa förhållanden öka, framhålls vidare i statsrådsprotokollet, betänkligheterna att för de grupper av löntagare, för vilka staten hade att reglera lönerna, nu företaga någon omläggning i avlöningsbestämmelserna, om denna omläggning skulle tillföra dessa löntagare ökade reallöner. Frågan blir väl härvidlag närmast beroende på, om dessa grupper kunna hava ett visst fog att bliva ihåtkomna med en lönerereglering och om en sådan lönerereglering kan vidtagas utan att man åsidosätter de berättigade krav, som i övrigt kunna ställas på statsverket, i dessa tider särskilt beträffande arbetslösheten och åtgärder till näringslivets upphjälpande. Däremot böra icke på grund av en lågkonjunktur, som väl kan anses såsom en tämligen normalt återkommande företeelse, befattningshavare bliva år efter år eftersatta i förhållande till andra statstjänare, om staten överhuvudtaget har medel att genomföra regleringar. För ett uppskov talar naturligtvis starkare det förhållandet, att man befinner sig i en tid, då prisnivån högst väsentligt gått ned och då man ännu icke kan påstå, att en stabilisering nåtts. Slutligen torde det ligga ett väsentligt hinder för de lönereregleringar närmast rörande lärarkåren, varpå jag syftar, i det förhållandet, att tiden nu icke torde medgiva den slutliga granskningen, ity att finansministern framhållit, att mot 1930 års förslag föreligga en del erinringar, även riktade mot centrala punkter däri.

Allt detta borde väl emellertid icke hindra, att man, i den mån skattemedel det medgäve och andra viktigare statsändamål icke lade hinder i vägen därför, genom mera tillfälliga löneförbättringar tillgodosåge ifrågavarande grupper befattningshavare.

I anslutning till vad jag sålunda anfört, synes det mig lämpligt, att den avsättning av över 28 milj. kronor, som nu göres till amorteringsfonden, bör i dess helhet tillföras budgeten. Såsom förut nämnts, äro ju redan nu i verkligheten c:a 13,5 milj. kronor av denna avsättning tagna i anspråk för statsutgifterna.

När jag nu går att föreslå en ändring i 1926 års förordning, får jag till en början förklara, att ändringen i och för sig leder till det resultat, varpå i det föregående syftats, och alltså tillför budgeten samtliga rusdrycksmedel och räntan å rusdrycksmedelsfondens kapital utan att på något sätt innebära någon ändring i finansministerns förslag till disposition av rusdrycksmedlen eller av medel, hämtade från rusdrycksmedelsfonden och amorteringsfonden — naturligtvis med den utvecklingen, att även den från amorteringsfonden i *verkligheten* avsedda delen av rusdrycksmedlen ställes till budgetens förfogande. Under dessa förhållanden kunde det kanske synas lämpligast, att alla författningsbestämmelser om dispositionen av rusdrycksmedlen och räntan å rusdrycksmedelsfondens kapital upphävdes. Dessa bestämmelser äro emellertid in-

värda i stadganden om dispositionen och förvaltningen av rusdrycksmedelsfondens kapital, och då förevarande förslag icke syftar till någon ändring i dessa stadganden, har jag sökt nå samtliga med min motion avsedda syftemål på den enklaste vägen, nämligen genom en ändring av 1 § i 1926 års förordning, en ändring, som, om densamma godkännes, naturligtvis kommer att följas inom en närmare eller kortare tid av en fullständig omredigering av hela författningen.

Beträffande tillkomsten av denna författning får jag erinra om att den grundläggande förordningen för disposition av rusdrycksmedel är, såsom förut nämnts, icke av år 1926 utan av ett tidigare datum, nämligen den 18 juli 1913. Denna författning ändrades, vad angår 1 och 2 §§, genom en förordning av 1926, och slutligen ändrades 1 § ytterligare en gång genom en förordning 1927. Genom den av mig nedan föreslagna ändrade lydelsen av förordningen av den 18 juli 1913 med däri 1926 och 1927 vidtagna ändringar avses att vinna,

att alla s. k. rusdrycksmedel ävensom årliga räntor å rusdrycksmedelsfondens medel skola, i mån icke avsättning till rusdrycksmedelsfonden av riksdagen beslutas, användas för statsregleringen;

att dubbelföring av rusdrycksmedel komme att upphöra;

att till följd därav inflytande rusdrycksmedel komme att utan någon som helst omgång direkt disponeras för statsverkets utgifter;

att alltså inga utgiftsanslag förses med anteckning, att desamma utgå av statsverkets fond av rusdrycksmedel.

Förslaget till ändring i 1 §, har till ändamål att fastslå, att, i den mån icke annorlunda beslutas, rusdrycksmedlen skola gå till statsregleringen. I 2 § bibehålles bestämmelsen om bidrag ur fonden för åtgärder till nykterhetens främjande. Man torde nämligen böra hålla öppet att fortsätta på den väg, på vilken chefen för finansdepartementet nu slagit in, nämligen att i måttlig omfattning använda fonden till åtgärder för nykterhetens främjande. Ett sådant tillvägagångssätt leder icke till någon dubbelföring av budgetposter.

Under återopande av vad i denna motion anförts, hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta,

att 1 och 2 §§ i förordningen av den 18 juli 1913 angående statsverkets fond av rusdrycksmedel, sådana dessa paragrafer lyda enligt däri åren 1926 och 1927 vidtagna ändringar, skola erhålla följande förändrade lydelse:

§ 1.

Statsverkets behållna inkomster av brännvinstillverkningskatt, rusdrycksförsäljningsmedel, omsättnings- och utskänkningskatt å spritdrycker, maltskatt samt statsverket tillkommande medel i aktiebolaget Vin- & spritcentralens vinst ävensom den årliga ränteavkastningen å statsverkets fond av rusdrycksmedel skola, i den mån

icke annorlunda av riksdagen beslutas, för varje räkenskapsår disponeras för statsregleringen.

§ 2.

Statsverkets fond av rusdrycksmedel är avsedd att användas för reglering av sådana ekonomiska förhållanden, som äro en följd av mera ingripande åtgärder till rusdryckshanteringens begränsande eller avveckling, varjämte bidrag ur fonden kunna lämnas för åtgärder till nykterhetens främjande.

Stockholm den 22 januari 1931.

Conrad Carleson.

I motionen instämma:

Johan Jönsson.

Theodor Wijkander.
